

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.202 van 27 maart 2002
in de zaak A.109.637/XIV-6329.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat W. MERTENS,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 17 april 1967 en van Marokkaanse nationaliteit, op 10 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 juli 2001 tot weigering van regularisatie, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juli 2001;

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 februari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VANHALLE, die loco Advocaat W. MERTENS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat

E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd

H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

2. Overwegende dat de derde kamer van de Commissie voor regularisatie op 16 mei 2001 een ongunstig advies heeft uitgebracht dat als volgt luidt:

“De heer XXX, aanvrager en betrokkene, heeft regularisatie van verblijf in België aangevraagd op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p.578-581, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 17), err. B.S. 2 februari 2000, p. 3291, wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2,4/ van de wet.

Het onderzoekssecretariaat (W. 22 december 1999, art. 3, eerste lid; K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) van de Commissie voor regularisatie had gemeend te moeten vaststellen dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig was, en had de aanvraag met een negatief advies overgezonden aan de minister. Dit advies werd ter kennis gebracht van de betrokkene die binnen de wettelijke bepaalde termijn van drie dagen zijn standpunt heeft uiteengezet aan de minister per aangetekende brief. Daarop werd de aanvraag aanhangig gemaakt bij deze kamer die wettelijk verplicht is een nieuw advies uit te brengen (W. 22 december 1999, art. 12, par. 1).

De zienswijze van het onderzoekssecretariaat was gesteund op volgende bezwaren:

- gebrek aan bewijs dat betrokkene gekend is bij een bestuur, een openbare dienst of een instelling;
- gebrek aan bewijs van wettig verblijf in België;
- afwezigheid van een schriftelijke verklaring betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten;
- gebrek aan bewijs van de vereiste termijn van continu verblijf in België;
- gebrek aan bewijs van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen;
- gebrek aan bewijs van het feit dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef.

In de nota van het onderzoekssecretariaat is er geen betwisting betreffende de overige fundamentele vereisten tot regularisatie van het verblijf op grond van art. 2,4/ van de wet van 22 december 1999, zodat als vaststaand kan aanvaard worden:

- dat betrokkene tijdig en op de wettelijk vereiste wijze een aanvraag tot regularisatie van verblijf indiende bij de burgemeester van de verblijfplaats (art. 4, lid 1, wet van 22 december 1999);
- dat de effectieve verblijfplaats van betrokkene gekend is;
- dat de naam, voornaam, geboorteplaats en geboortedatum, burgerlijke staat en samenstelling van het gezin vermeld zijn (art. 9,3/ wet van 22 december 1999);
- dat de identiteit van de betrokkene vastgesteld is (art. 9,4/ wet van 22 december 1999).

Op de zitting werd betrokkene grondig ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999, art. 3 van het K.B. van 5 januari 2000, het K.B. van 5 januari 2000, het K.B. van 28 april 2000, in werking getreden op 20 maart 2000, B.S. 29 april 2000, tweede uitgave, p. 13.785-13.787, en het K.B. van 13 november 2000, B.S. 24 november 2000, p. 39.183.

Uit de informatie verstrekt door betrokkene op de zitting en uit de studie van de stukken van het regularisatiedossier, is de kamer tot de volgende bevindingen gekomen.

Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2,4/, is betrokkene o.m. gehouden:

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen en/of
- te bewijzen dat er een wettig verblijf in België was, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie (art. 9,9/ wet van 22 december 1999).

Wat betreft het gebrek aan bewijs van wettig verblijf in België en de afwezigheid van een schriftelijke verklaring betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten, is vastgesteld dat aan deze vereisten niet is voldaan daar bewijsstukken in dit verband ontbreken.

Bekendheid van betrokkene

Betrokkene was verplicht bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een bewijsstuk waaruit blijkt dat betrokkene in België vóór 1 oktober 1999 bekend was hetzij bij een Belgisch bestuur of een openbare dienst, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, hetzij bij een Belgische instelling, zoals een ziekenhuis of een school (W. 22 december 1999, art. 9,1/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Het begrip instelling, vermeld in art. 9,1/,b van de wet, dekt ieder orgaan erkend of gesubsidieerd door een overheid in België, zoals bv. een vakbond, ziektevereniging, medisch centrum, opvangtehuis, integratiecentrum (CvR, P.V. A.V. 18 november 2000, p. 7).

Wat betreft de vereiste van bekendheid van betrokkene bij een bestuur, een openbare dienst of een instelling, is vastgesteld dat het bewijs ontbreekt dat betrokkene in België vóór 1 oktober 1999 bekend was.

Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Aanwezigheid in België

Betrokkene was verplicht bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een bewijs dat de aanwezigheid van betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan (W. 22 december 1999, art. 9,9/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Er moet niet alleen bewezen worden sinds wanneer betrokkene in België verblijft, maar ook dat het verblijf zonder onderbreking is geweest vanaf de aanvang tot de regularisatieaanvraag in januari 2000. Er zijn derhalve twee elementen die moeten bewezen worden, met name de termijn en de continuïteit. Het bewijs hiervan kan geleverd worden met elk rechtsmiddel (CvR, P.V. A.V. 18 november 2000, p.2).

A. Begin en duur van het verblijf in België

Ter zake gaat het niet over een gezin met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, zodat een periode van minstens zes jaar van toepassing is.

Vanzelfsprekend is de begindatum van de periode van het grootste belang. De periode moet retroactief berekend worden vanaf de maand waarin de aanvraag tot regularisatie is gebeurd, meer bepaald vanaf januari 2000. Wanneer een periode van zes jaar vereist is, dan dient de aankomst in België gesitueerd te zijn in januari 1994. Indien er twijfel is over de juiste maand van het jaar 1994 waarin de aankomst in België gesitueerd is, dan dient bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel dat ook vervat is in art. 1162 B.W. en in art. 6.2 E.V.R.M., de twijfel de aanvrager ten goede te komen.

Betrokkene heeft voorgehouden in België te zijn aangekomen in het jaar 1992.

Wat betreft de duur van het verblijf in België, kan op grond van de uitleg verstrekt door betrokkene op de zitting en de beschikbare stukken, niet met zekerheid aangenomen worden dat de aanwezigheid van de betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar.

De beschikbare gegevens zijn niet geloofwaardig overgekomen zodat niet kan aangenomen worden dat aan de vereiste van langdurig verblijf in België is voldaan.

Immers, de bewering van betrokkene, als zou hij in België verblijven sinds 1992 berust op algemene en niet gedetailleerde verklaringen en getuigenissen, die niet als bewijskrachtig kunnen weerhouden worden. In het bijzonder geldt dit voor de verklaringen van derden die betrekking hebben op de jaren 1992-1994 (stukken 7/1-4 van het regularisatiedossier). Deze kunnen niet als voldoende beschouwd worden daar ze uitgaan van personen die wellicht de bedoeling hadden betrokkene ter wille te zijn. De verklaringen zijn niet vergezeld van een kopie van het identiteitsbewijs van de verstrekkers.

Er kan geen rekening gehouden worden met het attest van dr. Elarbi Zouhair, huisarts te Borgerhout, dd. 26 oktober 1999 (stuk 1 van het regularisatiedossier) waarin deze verklaart dat betrokkene af en toe op raadpleging kwam sedert 1993, daar het aantal en de juiste data van de raadplegingen ontbreken. Hetzelfde geldt voor het attest van dr. P. Lambrechts dd. 24 januari 2000 (stuk 4 van het regularisatiedossier), waarin deze verklaart dat betrokkene 1 x ter raadpleging kwam in 1992. Daar het hier gaat om een kapitaal jaar, is de juiste datum van de raadpleging in dit jaar van fundamenteel belang. Daar deze datum ontbreekt, kan het attest niet als voldoende bewijskrachtig weerhouden worden.

B. Continuïteit van het verblijf in België van betrokkene

Het verblijf in België van betrokkene moet zonder belangrijke onderbrekingen geweest zijn vanaf de datum van aankomst in België tot de datum van de regularisatieaanvraag in januari 2000. Dit betekent dat er geen terugkeer mag geweest zijn naar het land van herkomst voor een lange periode, of dat er geen langdurig verblijf in het buitenland mag geweest zijn gedurende de vereiste periode. De continuïteit van het verblijf in België kan als bewezen beschouwd worden wanneer er een bewijsstuk is voor ieder jaar vanaf de datum van aankomst tot de datum van de regularisatieaanvraag in januari 2000. Er hoeft niet noodzakelijk voor ieder jaar een nieuw document te worden afgeleverd (CvR, P.V. A.V. 18 november 2000, p. 2).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Wat betreft de continuïteit van het verblijf, zijn er onvoldoende concrete gegevens beschikbaar opdat zou kunnen aangenomen worden dat betrokkene sinds genoemde datum zonder onderbreking in België heeft verbleven.

Integendeel, zoals het onderzoekssecretariaat reeds opmerkte, werd het paspoort van betrokkene op 29 mei 1997 te Barcelona in Spanje vernieuwd. De uitleg die betrokkene daarvoor gaf op de zitting, is niet overtuigend overgekomen. Betrokkene verklaarde immers dat de vertegenwoordiging van zijn land in België weigerde zijn paspoort te verlengen, en dat hij daarom naar Spanje is gereisd. De commissie heeft reeds meermaals paspoorten gezien van landgenoten van betrokkene welke in België verlengd waren.

Gevolgtrekking. Voor betrokkene zijn er onvoldoende elementen aanwezig om een continu verblijf in België te aanvaarden gedurende de vereiste periode.

Duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen

Betrokkene moet het bewijs leveren dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie van het verblijf in België (W. 22 december 1999, art. 9,9/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

De overgelegde getuigenissen zijn te algemeen en te weinig gedetailleerd om het definitief bewijs te leveren van duurzame sociale bindingen, ontwikkeld in de periode vóór 1 oktober 1999.

Het sollicitatiegesprek dd. 31 mei 2000 (stuk 7/10 van het regularisatiedossier), de overeenkomst voor training en opleiding, gesloten als cursist met de VDAB op 2 juni 2000, en de overeenkomst voor voltooiingsstage, gesloten met de VDAB op 3 juli 2000 (stukken 7/5-9 van het regularisatiedossier), kunnen niet beschouwd worden als humanitaire redenen om de uitwijzing van betrokkene in de weg staan.

Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Gevolgtrekking. Voor betrokkene zijn er onvoldoende elementen aanwezig om te besluiten tot duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving.

Aanwezigheid op 1 oktober 1999

De wet is alleen van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend zijn door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 (art. 2, eerste lid). Derhalve moet bewezen zijn dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef (W. 22 december 1999, art. 9,2/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Het daadwerkelijk verblijf in België exact op 1 oktober 1999 is slechts in een uitermate zeldzaam geval te bewijzen. Daarom dient de redelijkheid te domineren. Uit overgelegde stukken kan een dergelijk verblijf worden afgeleid, wanneer er stukken voorliggen waaruit een verblijf voorafgaand en volgend op die datum blijkt, zodat men kan aannemen dat betrokkene ook op 1 oktober 1999 in België aanwezig was (CvR, 3de Ned. Kamer, zitting dd. 5 december 2000, H.L.B.PP, advies dd. 5 januari 2001, inzake 2100/2000-01-28/05231).

Wat betreft het bewijs van het feit dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleven heeft, kan uit de overgelegde stukken geen dergelijk verblijf worden afgeleid. Voor de periode vanaf 1 januari 1999 tot en met 1 oktober 1999 is er in het dossier geen enkel stuk aanwezig waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat betrokkene gedurende deze periode in België zou verbleven hebben.

Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Opmerking

Betrokkene nam kennis van de nota van het onderzoekssecretariaat dd. 12 juli 2000. Daarin staan de leemten in het dossier duidelijk omschreven. Hij reageerde hierop bij ter post aangetekend schrijven dd. 18 augustus 2000 met overlegging van 10 nieuwe stukken (stukken 7/1-10 van het regularisatiedossier) die reeds zijn aangehaald.

De zaak werd voor de eerste keer voor behandeling vastgesteld op de zitting van de derde kamer dd. 6 december 2000, waarop betrokkene is verschenen. Hem werd duidelijk gemaakt dat het dossier te zwak was en aanvullende bewijsstukken noodzakelijk waren. Om betrokkene toe te laten het dossier te vervolledigen, werd de zaak in voortzetting gesteld op de zitting van 14 februari 2001. Hierop werd hem andermaal duidelijk gemaakt dat aanvullende bewijsstukken absoluut noodzakelijk waren. Om betrokkene nog een kans te geven werd de zaak voor een tweede keer in voortzetting gesteld, nl. op de zitting van 14 maart 2001. Op deze zitting heeft betrokkene geen nieuw gegeven of stuk aan het dossier toegevoegd.

Algemeen besluit

Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering niet voldoende, zodat op grond hiervan dient vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereisten gesteld door artikel 2, 4/ van genoemde wet. Er zijn onvoldoende elementen aanwezig om te besluiten tot integratie van de betrokkene.

Deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 588-592, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 19).
(...);

3. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 juli 2001 de aanvraag tot regularisatie van verzoeker heeft verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie;

4. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

“ Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Dat bovendien art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorziet dat de bestuurshandelingen die onder haar toepassingsgebied vallen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De beslissing dd. 12 juli 2001 verwijst louter naar het advies van de Commissie voor regularisatie en geeft niet aan op welke gronden de regularisatieaanvraag van verzoeker werd geweigerd;

Het advies is foutief gemotiveerd aangezien verzoeker gekend is bij de Dienst vreemdelingenzaken en zijn aanwezigheid op het grondgebied aan de hand van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken kan worden aangetoond;

De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 12 juli 2001 is onafdoende gemotiveerd aangezien ze niet aangeeft op welke gronden de regularisatie van verzoeker werd geweigerd en foutief aangezien ze de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie onderschrijft;”;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken gerechtigd is om voor de motivering van zijn beslissing te verwijzen naar de motieven van het advies van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie, die hij overneemt en tot de zijne maakt en als uitdrukkelijk herhaald beschouwt; dat de overwegingen van dit advies omstandig, terzake dienend en afdoende zijn; dat de Commissie voor regularisatie alle voorwaarden heeft onderzocht, waaraan verzoeker moest voldoen om de regularisatie te bekomen op grond van artikel 2, 4/, van voornoemde Regularisatiewet; dat de Commissie voor regularisatie het gebrek aan bewijs van wettig verblijf in België, de afwezigheid van een schriftelijke

verklaring betreffende een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, de voorwaarde van de bekendheid van verzoeker, de voorwaarde van zijn aanwezigheid in België, uitermate grondig heeft onderzocht; dat de Commissie voor regularisatie vervolgens ingaat op het begin van de duur van het verblijf van verzoeker in België en op de continuïteit van het verblijf van verzoeker in het Rijk, dat tenslotte omstandig wordt ingegaan op de duurzame bindingen en humanitaire redenen die verzoeker aanbrengt en op de aanwezigheid van verzoeker op het Belgisch grondgebied op 1 oktober 1999;

Overwegende dat verzoeker geen concrete grief richt tegen de verschillende onderdelen van het advies van de Commissie voor regularisatie; dat hij de kans kreeg om zijn dossier te vervolledigen; dat hij driemaal voor de Commissie is verschenen, met name op 6 december 2000, op 14 februari 2001 en op 14 maart 2001, om hem toe te laten bijkomende bewijsstukken neer te leggen; dat bijgevolg zijn rechten van verdediging op eminente wijze werden gewaarborgd;

Overwegende dat vaststaat dat verzoeker de motieven kent waarop de bestreden beslissing is gesteund, dat hij tevens de inhoud van deze motieven perfect heeft begrepen, zodat is voldaan aan de formele en de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de Raad van State vaststelt dat het annulatieberoep werd ingediend om tijd te winnen en niet om de bestreden beslissing aan inhoudelijke kritiek te onderwerpen; dat dit neerkomt op een oneigenlijk gebruik van een rechtsmiddel, wat in de huidige stand van het administratief contentieux niet wordt gesanctioneerd; dat dit anders ligt in het gemeenrecht;

Overwegende dat het enig middel van verzoeker ongegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.